

[Anna Westergaard.]

1948. Da vi når hen imod det tidspunkt, kommer forvaltningskommissionen ind i billedet. Man udsætter nu atter sagen i to år, til 1950, af hensyn til en forventet indstilling fra denne kommission om ændringer i politiets øverste ledelse. I begyndelsen af marts 1949 kommer så den indstilling, og nu begynder overvejelserne af indstillingen i justitsministeriet, som den 17. februar 1950 endnu ikke har taget stilling til problemet, der nu synes yderligere at skulle kædes sammen med ændringer i retsplejeloven. Sådan ser dette jammersminde ud: tillægslov, fremmedlov, forvaltningskommission, politiledelse, justitsministerium, retsplejelov. Tilsyneladende bliver det hele mere og mere håbløst.

Under disse forhold synes det egentlig betydelig mere fornuftigt at gennemføre en tidssvarende fremmedlov snarest, og så, hvis man ad åre kommer til et resultat af alle de øvrige overvejelser, til sin tid at foretage de ændringer i den nye fremmedlov, som eventuelt måtte vise sig nødvendige. Disse eventuelle ændringer vil iøvrigt næppe, efter hvad der blev oplyst ved sidste behandling af sagen her i tinget angående dette forhold, være af særlig gennemgribende art. I alt fald synes denne vej nu at måtte foretrækkes også for at hindre, at sagens hele behandling udvikler sig betænkeligt i retning af det paradiske. Som forholdene imidlertid ligger, er der vel ikke andet at gøre end igen at forlænge den midlertidige lovs varighed; men at forlænge den for to år, så at justitsministeriet altså skulle kunne regne med at overveje ialt i 3 år, synes mig meget betænkeligt. Heraf vil følge, at rigsdagens arbejde med fremmedloven, og det er dog den, det drejer sig om, af hensyn til disse overvejelser skulle opsættes i endnu 2 år, hvilket forekommer ganske urimeligt.

Jeg vil tillade mig senere at fremsætte forslag om at henvise lovforslaget til en kort udvalgsbehandling.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de tre første ærede ordførere for tilslutningen til lovforslaget. Jeg forstår de betænkeligheder, som den ærede ordfører for det radikale venstre gav udtryk for. Jeg vil dog mene, at det er rigtigt at gennemføre forslaget, sådan som det foreligger, altså med en 2 års forlængelse. Det er jo ikke dermed meningen, at spørgsmålet om en ny fremmedlov skal være lagt dødt i 2 år. Hvis de overvejelser, som den ærede ord-

fører talte om, fører til en afslutning inden den tid, så havde det været min tanke at fremsætte lovforslag og ikke afvente fristens udløb. Nu ved jeg jo, at det antagelig ikke bliver mig, der kommer til at forelægge lovforslaget, men jeg kender ministeriets indstilling til problemet. Det er virkelig rigtigt, at det fremmedlovforslag, som har været til behandling tidligere, ikke kunne gennemføres, sådan som det var fremsat, fordi ordningen af politiets øverste ledelse i høj grad kommer til at spille ind ved den endelige ordning. Det er sådan, at de tanker, der er rejst indenfor forvaltningskommissionen om et særligt politidepartement, vil give dette høje ting og det andet høje ting anledning til mange overvejelser. Jeg har mine tvivl om, at det forslag, som vil komme fra forvaltningskommissionen, kan gennemføres, således som det fremkommer, men jeg er ikke i tvivl om, at den ordning, man får af politiets ledelse, vil blive af afgørende betydning for fremmedloven, og det er derfor jeg har tilladt mig at foreslå, at de ændringer, der var ment som midlertidige, forlænges yderligere for 2 år, og jeg håber, at der kan opnås enighed herom. Jeg gentager, hvad jeg sagde til at begynde med, at det ikke dermed er meningen at falde til ro og lade fristen udløbe.

Anna Westergaard: Jeg vil gerne gøre den ganske korte bemærkning, at da vi sidst behandlede denne sag, fik jeg den samme trøst af den højtærede minister, at det var ikke den højtærede ministers hensigt at at lade de 2 år gå, men hvis man skulle blive færdige forinden, skulle forslag komme før. Jeg er altså ikke tilstrækkelig trøstet, selvom jeg gerne vil slutte denne korte bemærkning med at sige, at jeg personlig meget vil beklage, hvis det ikke bliver den højtærede minister, der fører denne sag videre.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg følger mig fristet til at sige, at jeg jo ikke er den mand, der siger det modsatte i dag af, hvad jeg sagde for 2 år siden. Jeg er nødt til at stå ved det, jeg sagde for 2 år siden, fordi forholdene er uforandrede.

Anna Westergaard: Jeg vil blot gøre den korte bemærkning, at ulykken netop er den, at ministeren i dag siger det samme som for 2 år siden.

Hermed sluttede forhandlingen.